

*Ontvoering in
Phoenix*

Ontvoering in Phoenix

Francisca Oosterhuis

Schrijver: Francisca Oosterhuis

Coverontwerp: Alexandru Zdrobau & Francisca Oosterhuis

ISBN: 9789465121079

©FranciscaOosterhuis

*Geef licht en de duisternis zal vanzelf verdwijnen.
Desiderius Erasmus*

Hoofdstuk 1

Het was een treurige dag op de Stryder Ranch. Het regende dat het goot en Rylan Stryder zat met een verveelde blik naar buiten te kijken. Hij zat in de woonkamer van het farmhuis. Al dagenlang stormde het in volle gang en het zag er nog niet naar uit dat het binnenkort zou ophouden.

Hij had het één keer gewaagd om een stuk te rijden met Storm, zijn trouwe paard, maar die was bijna gevallen door de gladde, modderige grond onder zich, toen ze nog maar net op pad waren geweest. Rylan had meteen besloten om terug te keren naar de ranch, waar zijn broer Sam en zijn moeder waren achtergebleven. Zijn goede vriendin Loena, met wie hij de ranch runde, was voor een paar weken naar Phoenix afgereisd om haar ouders te bezoeken. Pas over een week zou ze terugkomen. En als hij heel eerlijk was, kon Rylan niet wachten tot ze terug was. Met Loena was het altijd gezellig. Ook al zat ze dagen binnen in huis, omdat ze niets kon doen. Zij kon iedereen aan het lachen krijgen, hoe somber iemand ook was. En met dit deprimerende weer, kon hij haar aanwezigheid goed gebruiken.

De jonge cowboy keek op toen Sam uit zijn stoel overeind kwam en begon te ijsberen. Rylan kende dat gedrag. Zijn broer was onrustig. En hij vermoedde dat het niet alleen kwam vanwege het barre weer. Hij liet zijn broer even rondlopen, afwachtend of hij zelf zou zeggen wat hem dwars zat, maar Sam zat in zichzelf gekeerd, denkend.

'Wat is er?' vroeg hij uiteindelijk.

'Er is iets mis,' zei Sam op ernstige toon.

Rylan ging rechtop zitten. 'Is het je zesde zintuig?'

Sam antwoordde niet, maar zijn broer wist dat zijn zwijgen instemmend was. Sam lichtte verder niets toe, toch wilde Rylan het naadje van de kous weten.

'Wát is er mis?' vroeg hij.

'Dat weet ik niet. Ik voel alleen dat er iets mis is.'

De cowboy zei niets meer. Hij hoefde niet aan te dringen, want hij wist dat zijn broer hem zou zeggen wat er aan de hand was als hij daarvan op de hoogte was. Er zat nu niets anders op dan om te wachten, aangezien hij niets kon beginnen zolang het weer zo slecht bleef.

Hij zou wel tweemaal nadenken voor hij weer met Storm op pad zou gaan. Hij wilde niet dat het schitterende dier iets zou breken door daadwerkelijk te vallen.

Aan de andere kant was hij ook doodmoe van het zitten in het huis. De eerste dag van de zware regenval was hij vooral bezig geweest om klusjes te doen in het farmhuis. Dat was alleen zo snel klaar dankzij de hulp van Sam dat hij nu al twee dagen niets nuttigs te doen had.

Hij liep naar de keuken en zette de zoveelste pot met koffie.

Hij leunde voorover en staarde naar het apparaat waar langzaam maar zeker de koffie uit begon te pruttelen in de koffiepot. Naar

Rylans idee duurde het veel te lang maar uiteindelijk schonk hij voor zichzelf en Sam een kop in.

Hij liep terug naar de woonkamer en gaf zijn broer een van de kopjes en nam weer plaats op een stoel. Rylan nam een flinke slok en genoot van de hitte.

‘Dat doet me goed,’ mompelde hij.

Sam zei niets, toch kon de cowboy zien dat zijn broer en tevens beste vriend er ook van genoot. Zo zaten ze een poosje in een rustige stilte te luisteren naar de regenval buiten. Zo nu en dan donderde het wat, maar het onweer was gelukkig niet dichtbij.

‘Daar komt een paard met wagen aan,’ zei Sam plots.

Verbaasd keek Rylan weer naar buiten en moest hem gelijk geven.

Daar was inderdaad een paard met wagen in aankomst! Wie was er zo wanhopig om in dit barre weer een tocht te ondernemen?

‘Kom op, Sam! Laten we kijken wie het is en of we hem kunnen helpen!’

De twee mannen snelden naar buiten. In een mum van tijd waren ze helemaal doorweekt, al schonken ze daar in het geheel geen aandacht aan. Zo snel als ze konden ploeterden ze door de modder naar de wagen toe. Ze zagen dat er net een man van het paard afstapte.

Hij zag eruit als een verzopen kat, toch herkende Rylan zijn goede vriend en collega.

‘Sheriff Grimson!’ riep hij om boven het lawaai van de wind, donder en regen uit te komen. ‘Wat brengt u hier?’

Ze schudden elkaar de hand en vervolgens schudde de sheriff die van Sam.

'Laten we naar binnen gaan,' stelde Grimson voor.

Dat vonden ze helemaal geen gek idee en het drietal liep snel terug naar de woning, waar mrs. Stryder hen al in de hal opwachtten.

'Kom snel binnen,' zei mrs. Stryder. 'Jullie zijn doornat!'

Ze ging hen voor, de woonkamer in, en stookte het vuur wat meer op. Dankbaar gingen Rylan, Sam en de sheriff ervoor zitten. Sheriff Grimson zag zowat blauw van de kou en rilde als een bezetene.

Rylans en Sams moeder had snel een paar dikke dekens gepakt en overhandigde deze aan het drietal.

Na een paar minuten kwam ze met drie koppen hete koffie aangelopen. De drie mannen dronken ze zo snel leeg dat mrs. Stryder nog niet eens met haar ogen had kunnen knippen.

Rylan leunde vervolgens achterover in zijn stoel en kon zijn nieuwsgierigheid nog maar net de baas blijven. Hij wilde dolgraag weten wat de reden was van de sheriff om langs te komen. Toch liet hij hem even bekomen van de barre reis die hij had moeten doorstaan om hier te komen.

Het duurde nog zeker tien minuten voor Grimson zijn spraak had teruggevonden.

'Ik ben zo snel als ik kon deze kant op gereden, toen ik vanmorgen in alle vroegte een brief ontving,' zei de sheriff, die met zijn woorden de drukkende stilte doorbrak.

'Welke brief? Wat stond erin?' vroeg Rylan gehaast.

De sheriff pakte een witte envelop uit zijn jas. Het was een envelop met een gouden rand er omheen. De twee broers wisselden een blik onderling. Dat was niet zomaar een envelop.

Deze brief was verstuurd door iemand die een hoge functie bezat in het leger van Arizona. Daar stond de gouden rand voor. En er was maar één iemand die ze kenden vanuit het leger mét een hoge functie.

Heel langzaam, zeker om het effect te vergroten, opende de sheriff de envelop. Hij glimlachte om de nieuwsgierige blikken van Rylan, Sam en mrs. Stryder en pakte twee brieven uit de envelop. Eén zat dichtgemaakt met een zegel. De andere vouwde de sheriff open.

'Ik was geloof ik net zo verbaasd als jullie nu,' grinnikte hij. 'Ik had bijna de tweede brief geopend, maar ik besloot om eerst de andere brief te lezen.'

'Wat staat erop geschreven?' vroeg mrs. Stryder.

Grimson legde de tweede brief op zijn knie en pakte de andere erbij. Het luidde als volgt:

Beste sheriff Grimson,

De tweede, gesloten brief is voor uw hulpsheriff Rylan Stryder.

U kent mij niet persoonlijk, maar uit de verhalen van mijn dochter, kan ik ervan uitgaan dat ik op u kan rekenen, als ik u vraag deze envelop met de hoogste spoed naar mister Stryder te brengen.

Om redenen waar ik niet over kan uitweiden kan ik u verder geen informatie verstrekken op dit moment. Ik hoop dat u mijn verzoek wilt inwilligen.

Hoogachtend,

Shane Knight, oppergeneraal van Arizona's leger.

Er viel een stilte in de ruimte. Iedereen keek elkaar in volle verbazing aan. Grimson overhandigde Rylan de tweede brief.

Hij keek ernaar, zich afvragend waarom Loena's vader zo geheimzinnig deed. Maar hij begreep direct dat Sams zesde zintuig weer gelijk had. Er waren problemen.

Snel controleerde hij het zegel, welke nog dicht zat. Dan opende hij de brief. In stilte las hij de inhoud ervan, zonder ook maar iets te laten blijken. De enige die merkte dat het menens was, was Sam. Hij kende zijn broer en kon zijn gevoelens peilen, zelfs als hij probeerde om niets te laten merken.

'Doe toch niet zo geheimzinnig!' verzuchtte zijn moeder. 'Vertel ons dan wat erin staat.'

Rylan keek op, negeerde zijn moeder en richtte zich tot de sheriff.

'Vanwaar heeft u eigenlijk de paardenkar meegebracht? U had hier veel sneller kunnen zijn, zonder die kar mee te hoeven trekken.'

De sheriff had die vraag niet verwacht, maar was niet zo snel van zijn à propos gebracht.

‘Omdat ik ervan uit ging dat je op reis moest, aangezien het een spoedgeval is. En ik wist niet zeker of je met jouw eigen rijdier deze weersomstandigheden wilde trotseren.’

‘Nou, u heeft gelijk. Het ziet er naar uit dat Sam en ik op reis moeten.’

Rylan keek zijn broer een moment aan. Deze had zijn gedachten echter al geraden.

‘Wij kunnen niet beiden tegelijk gaan,’ zei hij.

‘Nee, dat zal niet gaan. Er moet een van ons achterblijven om de cowboys aan te sturen in hun werkzaamheden zodra de storm eindelijk is overgewaaid.’

‘Ik zal blijven. Jij moet gaan. Mister Knight heeft deze brief specifiek aan jou geschreven. Ik kan je volgen zodra alles weer op de rit is, hier na de storm.’

Mrs. Stryder wilde het naadje van de kous weten, niet goed begrijpend hoe haar jongste zoon alles al scheen te weten.

‘Wat is er aan de hand, Rylan? Wat vraagt onze oppergeneraal van je?’

Er verscheen een sombere blik in zijn ogen. ‘Loena’s moeder is drie dagen geleden in koele bloede vermoord. Mister Knight vraagt of Sam en ik kunnen komen om te helpen met het onderzoek naar de schurken.’

Mrs Stryder sloeg haar hand voor haar mond en tranen vulden haar ogen.

'Oh, mijn hemel,' zei ze geschokt. 'Die arme meid! Je moet snel naar haar toe gaan! Ze zal je nodig hebben.'

Rylan knikte langzaam. Hij kon als geen ander weten hoe het was om een van je ouders te verliezen. Zijn bloedeigen vader was omgekomen tijdens een overval, midden op de dag in het dorp. Het was al jaren geleden, maar hij droeg nog elke dag het verlies met zich mee. Hij kon zich goed indenken hoe Loena zich op dit moment moest voelen. Zijn moeder had, zoals altijd, gelijk. Hij moest zo snel mogelijk naar zijn goeie vriendin toegaan.

'Ik kan je naar de stad brengen met mijn wagen. Dan kan je Storm ook meebrengen,' opperde sheriff Grimson toen de eindeloze stilte maar aan bleef houden.

Rylan keek hem aan. 'Dat zou geweldig zijn.'

Mrs Stryder stond op. 'Dan ga ik nu naar de keuken om een voedselpakket voor je klaar te maken.'

Om kracht bij die woorden te zetten, liep ze snel naar de keuken. Grimson, Rylan en Sam bleven achter in de woonkamer.

'Wat gaan we nu doen?' vroeg Sam aan zijn broer.

'Precies wat we net besproken hebben. Ik ga. Jij blijft hier. Als het weer eindelijk opklaart, kun je de cowboys aan het werk zetten. Zodra het eenmaal op gang is gebracht, kan de voorman het overnemen en kun je achter mij aankomen. Tegen die tijd zal ik toch wel een aanwijzing moeten hebben.'

Sam knikte. Zo zou het gaan.

Hoofdstuk 2

Het kostte Rylan veel meer tijd en moeite om in Phoenix aan te komen dan dat zijn bedoeling was geweest. Normaal gesproken had hij iets meer dan drie dagen nodig voor de reis, maar doordat de storm de eerste dag nog flink had aangehouden, had hij een dag achterstand opgelopen.

Doch, nu eindelijk, reed hij de hoofdstad binnen. Het was enorm druk in de straten van Phoenix en Rylan moest Storm wel inhouden om te voorkomen dat er ongelukken zouden gebeuren.

Stapvoets reed hij door de straten, richting het statige woonhuis van Shane Knight.

Hij was er één keer eerder geweest. Het was al zeker negen jaar geleden, maar hij kon het zich nog goed herinneren, alsof het gisteren was geweest.

De zoete geur die hem had verwelkomd zodra hij binnen was gestapt. De oppergeneraal die hem en zijn vader, strak in zijn uniform, had opgewacht en als goede vrienden had begroet.

In de woonkamer had Sheila Knight hen hartelijk verwelkomd. De liefvallige vrouw van de opperbevelhebber was een van de meest fantastische mensen geweest die Rylan ooit had ontmoet.

Ze was zeer zorgzaam, maar ze bezat ook een intelligentie die de meeste mensen zou ontgaan. En een schoonheid waar je u tegen kon zeggen.

Een schoonheid die haar dochter van haar had geërfd. Dat had Rylan die dag ook opgemerkt.

De eerste keer dat hij Loena had gezien, was de dag waarop zij met hem en zijn vader was teruggekeerd naar hun farm. Ze was al helemaal voorbereid geweest om te vertrekken. Rylan kon zich het zestienjarige meisje zich nog goed heugen. Haar lange zwarte haar had ze in een staart bijeen gevlochten. Ze had een simpele broek en blouse aangetrokken met een paar schitterende cowboylaarzen eronder. Hoewel het simpel was geweest, was het Rylan zeker niet ontgaan hoe mooi ze was. En dat was ze nog steeds als hij het eerlijk aan zichzelf toegaf.

Met een zucht keek de cowboy nu naar de stad. Het was marktdag en vele mensen stonden in groepjes met elkaar te praten. Er werd hier en daar gelachen en Rylan vroeg zich af of deze mensen enig idee hadden dat de levens van Loena en de oppergeneraal op dit moment volledig stilstonden.

Waarschijnlijk wisten niet erg veel mensen ervan af. Mister Knight zou niet voor niets zo geheimzinnig hebben gedaan met de brief. Hij keek voorbij de markt, naar de hoger gelegen woningen. Zelfs van veraf kon je zien dat daar mensen woonden die van hoge komaf kwamen. Rylan wist dat Loena's familie steenrijk was, maar ze spotte er nooit mee. Ze verdiende liever haar eigen kost, dan dat ze haar vader zou vragen om een beetje geld toe te schieten. En Rylan wist dat de meesten de kans zouden benutten om geld te vragen.

Glimlachend gaf hij Storm de sporen en in een looppas manoeuvreerde het schitterende dier tussen de wandelaars door. Nog geen tien minuten later bereikte hij het enorme woonhuis van de opperbevelhebber.

Bij het ijzeren hek werd hij tegengehouden door een van de vele bewakers van het huis.

‘Goedemiddag,’ zei de man op zakelijke toon. ‘Wie bent u en wat zijn uw zaken hier?’

Rylan steeg af, deed zijn hoed van zijn hoofd en knikte de man vriendelijk toe. ‘Mijn naam is Rylan Stryder. Ik ben hier op uitnodiging van mister Knight.’

‘Ah! Mister Stryder! We verwachtten u al! Welkom! Komt u toch binnen!’

Snel werd het hek geopend en Rylan leidde Storm aan de teugel mee naar het binnenplein. Een stalknecht kwam eraan gerend om zijn paard van hem over te nemen.

Daarop volgde de cowboy weer de man die het hek had geopend, naar de voordeur van het huis. Deze hield hij reeds open en kondigde Rylan aan op een toon alsof hij bij de president op bezoek was.

‘Mister Stryder voor mister Knight!’ sprak hij, waarna hij weer vertrok en de deur sloot.

Rylan keek hem na. Hij moest er wel aan wennen dat hij zo werd aangekondigd. Maar hij wist dat het normale kost was hier.

Zodra hij zich weer omdraaide, stond hij oog in oog met Shane Knight. Rylan schrok van de man die hij zag. In vergelijking met de laatste keer dat hij hem had gezien, zag hij er zeker twintig jaar ouder uit. Het was duidelijk dat de dood van zijn vrouw hem heel zwaar op de schouders viel.

'Goed je te zien, mijn vriend,' zei de man, hem de hand stevig schuddend.

'Het is ook goed om u weer te zien. En ik wil u laten weten dat het me vreselijk spijt wat uw vrouw is overkomen.'

Mister Knight knikte hem dankbaar toe en leidde de jongeman vervolgens de woonkamer in. Daar namen ze elk op een stoel plaats.

Het viel Rylan bij binnenkomst meteen al op dat er spullen misten in de kamer. Van kleine beeldjes tot de schitterende schilderijen die aan de muren hadden gehangen. Mister Knight zag hem in het rond kijken.

'Het waren dieven,' zei hij met een zucht. 'Ze bleken van alles op de hoogte te zijn. Ze wisten precies hoe lang ze hadden om hier hun slag te slaan en vervolgens om boven te komen. Ze waren verdwenen voor iemand hen had gezien. Het enige dat we zeker weten, is dat het twee mannen waren.'

Rylan krabde zich eens op het hoofd. 'Dat is niet veel informatie om een onderzoek te starten.'

‘Het is niets,’ beaamde mister Knight. ‘Daarom heb ik jouw hulp nodig. Jij kan wellicht nog iets ontdekken. Je bent toch niet voor niets de beste hulpsheriff van onze staat!’

‘Ik zal doen wat ik kan, maar ik kan geen wonderen verrichten.’

‘Dat begrijp ik, maar toch hoop ik dat je nog meer weet te ontdekken over het stelletje schurken.’

‘Ik hoop het ook,’ knikte Rylan. ‘Hoe gaat het verder met u en Loena?’

‘Naar omstandigheden gaat het redelijk,’ antwoordde mister Knight met een lichte twijfeling die hem niet was ontgaan.

‘En nu eerlijk?’ vroeg hij.

Een lang moment keken de twee elkaar stilzwijgend aan. Rylan kon zien dat de man naar een goed antwoord zocht. En dat was iets dat hij nog nooit had gezien bij de opperbevelhebber. Gewoonlijk had hij altijd een antwoord klaarstaan.

‘Nadat mijn vrouw verleden week overleed, heb ik wat drastische veranderingen in mijn leven aangebracht. Ik heb ten eerste besloten om het leger te verlaten en nu als State Marshall op te treden in Arizona. Het is nog niet officieel, maar morgen zal het toch bekend worden gemaakt. Het is een keuze waarvan ik nooit had gedacht dat ik die zou maken.’ Even hield de man zich in. ‘Ten tweede wil ik meer aanwezig zijn voor Loena.’

Rylan verwachtte dat mister Knight uit zichzelf verder zou spreken, maar toen hij bleef zwijgen, vroeg de cowboy: ‘Hoe is het met haar?’

Mister Knight schudde zijn hoofd en zuchtte diep. 'Dat valt moeilijk te peilen. Sheila stierf in haar armen en sindsdien is ze maar weinig hier. En aangezien Blitz zo snel is dat mijn bewakers hen niet kunnen bijhouden, heb ik geen idee wat ze uitspookt. Ik begrijp heel goed dat ze alleen wil zijn en tijd voor zichzelf nodig heeft, maar zo ken ik haar niet.'

'En ik neem aan dat u er niet gerust op bent dat de schurken de stad en de omgeving al hebben verlaten,' meende Rylan.

'Zeker niet! Maar ik kan mijn dochter op het moment niet in de hand houden. Daarin lijkt ze jammer genoeg op mij. Als haar hoofd ergens naar staat, dan zet ze door of ik dat goed vind of niet.'

'Ik kan straks met Storm wel naar haar op zoek gaan, als dat u geruststelt,' stelde Rylan voor.

'Dat lijkt me...'

Wat mister Knight verder zei, ging verloren in het lawaai van een deur, die met een harde klap werd dichtgegooid. Er werd een flinke discussie gevoerd.

'Ik heb geen oppas nodig!' konden mister Knight en Rylan Loena overduidelijk horen zeggen. Ze klonk ontzettend geïrriteerd.

'En ik vind van wel. Na wat er is gebeurd willen we niet dat u of uw vader iets overkomt,' zei een mannenstem op berustende toon.

'Kan me niet schelen, Blake! Als ik wil uitrijden, dan doe ik dat. Je hebt het recht niet om me tegen te houden!'

'Je bent lang genoeg weggeweest. Ga er maar vanuit dat Blitz zijn stal niet nogmaals zal verlaten vandaag.'

Rylan kende Loena goed genoeg om te weten dat ze nu inwendig kookte van woede. Het zou haar ongetwijfeld moeite kosten om het niet verder te uiten.

'Dit gesprek is voorbij,' snauwde ze.

Vanuit het niets stormde ze tandenknarsend de kamer in. Haar donkere, zwarte haren vertoonden pieken, waar ze normaal altijd perfect op hun plaats zaten. Haar blauwe ogen schoten vuur. Ze wees nadrukkelijk op haar vader en wilde wat zeggen, maar plots verdween al haar woede en zag haar vriend de opluchting op haar gezicht verschijnen.

'Rylan!'

Ze snelde op haar vriend af, die inmiddels al overeind was gekomen en haar stevig omhelsde. Hij merkte dat ze zich ontspande en even was de ruimte in een diepe stilte gehuld.

'Wat ben ik blij dat je er bent,' fluisterde ze.

Voorzichtig maakte Rylan zich los uit de omhelzing en keek haar onderzoekend aan.

'Je bent gelukkig nog heel,' zei hij.

Loena knikte. 'Ja, met mij gaat het wel.'

Mister Knight stond op. 'Ik zal jullie even alleen laten. Je hebt vast veel met elkaar te bespreken.'

Zonder een antwoord af te wachten, liep hij het vertrek al uit en sloot de deuren achter zich.

Hoofdstuk 3

Inmiddels had Rylan al verscheidene vragen aan Loena gesteld over die bewuste nacht, een week eerder. Er waren maar weinig aanknopingspunten tussen de mannen die het huis waren binnengedrongen en de familie Knight.

Loena had hem verteld over de paardensporen die ze had gezien rondom het huis in de dagen vooraf. Ze was er zeker van geweest dat het geen bekenden of een toevallige voorbijganger had kunnen zijn. Het spoor had namelijk geleid van het riante huis tot vlak buiten de stad, waar zelfs zij het spoor was kwijtgeraakt. Wie het ook was geweest, ze wilden niet gevolgd worden en hadden hun sporen gewist.

Maar daarnaast was er niets gevonden dat Rylan zou kunnen helpen met de zoektocht naar de moordenaars van Sheila Knight. Helemaal niets. Ze hadden maar één enkel vermoeden. En dat betrof de allergrootste crimineel in Phoenix. Zijn naam was Kronen en hij was net een schaduw. Niemand wist wie hij was of waar hij woonde. Ze wisten alleen dat vrijwel alle criminele handelingen in en rondom Phoenix op zijn naam stonden.

Daarnaast vroegen ze zich af of iemand van binnenuit leiding had gegeven aan de schurken. Het was namelijk bijzonder dat de schurken precies hadden geweten hoe laat ze het beste konden binnendringen, hoeveel tijd ze hadden gehad om het huis leeg te roven tussen de rondes door...

Loena vertelde dat haar vader dat vermoeden had gehad vlak nadat de twee schurken waren ontkomen aan hem. Maar het was een beangstigend idee dat iemand die je vertrouwde, je vijand kon zijn. Al moest ze ook met alle eerlijkheid bekennen dat ze geen flauw idee had wie hen ooit zoveel pijn zou willen bezorgen.

Ze zaten nu aan een flinke kop koffie in een rustige stilte. Rylan had gevraagd wat hij wilde weten. Nu moest hij zelf op zoek gaan naar nieuwe aanknopingspunten. Zijn blik gleed naar Loena, die zichtbaar onrustig was.

‘Wat is er?’ vroeg hij.

‘Had ik je al verteld dat er voor mijn vader een afscheidsreceptie is georganiseerd morgenavond? Het is toch ronduit belachelijk dat ze een feest willen geven in deze tijd, in onze situatie!’

Hij keek haar aan. Hij begreep heel goed waarom ze zo gefrustreerd raakte, en wist dat hij haar even moest laten uitrazen.

‘Het is alsof ze niet begrijpen waarom hij stopt met leiding geven aan het leger, wat de aanleiding ervan is geweest. En nu wil mijn vader ook nog dat ik meega! Het is toch zeker niet te geloven... Oh, en dat je het even weet, jij bent bij deze ook uitgenodigd. Ik ga daar toch zeker niet alleen naartoe, áls ik heen ga.’ Ze schudde haar hoofd en keek haar vriend aan. ‘Wat denk jij? Zal ik gaan?’

Rylan knikte. ‘Ga er naartoe om je vader te steunen. Ik weet hoe moeilijk het is, maar probeer het. Je vader zal je nodig hebben.’

Loena beet op haar lip. ‘Ik weet niet of ik wel kan doen alsof ik vrolijk ben. Zelfs niet voor mijn vader.’

Haar vriend kwam overeind en omhelsde haar stevig. Ze begroef haar gezicht in zijn schouder en voor het eerst sinds haar moeders overlijden, brandden er tranen in haar ogen. Ze probeerde zich voor iedereen groot te houden, maar nu voelde ze dat ze er niet alleen voor stond.

'Ik mis haar zo,' zei ze en haar stem brak van al haar opgekropte emoties.

Rylan streek over haar hoofd. 'Ik weet het.'

Hij had het niet direct door, maar toch werd hij kwaad. Het was zo oneerlijk dat Loena zoveel verdriet moest meemaken. Ze was goedhartig, gul en liefdevol. Zelfs als mensen het niet verdienden.

Na een poosje maakte Loena zich los uit hun omhelzing en veegde haar tranen weg. Ze haalde beverig adem en keek haar vriend aan.

'Sorry,' mompelde ze.

'Je hoeft je toch zeker niet te verontschuldigen?!'

Rylan wist niet wat hij hoorde. Wie bood er nou excuses aan omdat ze had gehuild? Het was juist gezond om die emoties te delen.

'Ik moet me sterk houden voor mijn vader,' zei ze.

'Hij is er nu niet, Loena. Bij mij mag je altijd je emoties uiten. En je hoeft je nooit te schamen voor het verdriet over het verlies van je moeder.' Ze keken elkaar aan. 'Rust even uit. Je kunt zo te zien wel wat slaap gebruiken. Ik ga zo op onderzoek uit.'

'Dan ga ik met je mee.'